

BRAD THOR

CODUL DE CONDUITĂ

editura rao

PROLOG

WASHINGTON, D.C.

S-a instalat panica atunci când s-a aflat vestea că președintele fusese dus la Spitalul Marinei Militare din Bethesda, pentru a fi ținut sub observație. Dacă nici președintele Statelor Unite ale Americii nu era ferit de virus, atunci nimeni nu era.

Scot Harvath a depășit mașina din fața lui și a traversat în viteză intersecția tocmai în momentul în care s-a schimbat culoarea semaforului. Traficul devinea din ce în ce mai intens. Zvonurile despre instituirea regimului de carantină îi făcuseră pe oameni să dea buzna în magazine ca să își cumpere provizii.

– Nu e nevoie să facem asta, spuse femeia din dreapta lui.

Voia să sugereze că *el* nu era nevoie să facă asta. Putea pleca și *el*. Nu era nevoie să rămână în D.C.

– Am vorbit deja cu Jon și cu soția lui, replică *el*. Vei fi în siguranță acolo.

– Și tu?

- Nu voi păti nimic. Voi veni la tine cât voi putea de repede.
Mințea. Era o minciună nevinovată, menită să o facă să se simtă mai bine, însă tot minciună rămânea. Se vorbea deja despre blocarea traficului aerian. Tocmai de aceea trebuia să o scoată de acolo în seara aceea.

- Nu exagerăm? întrebă ea.

- Nu.

Lara știa că el avea dreptate. Văzuse previziunile. Până și „cele mai optimiste” cifre erau devastatoare. Orașele aveau să fie cel mai puternic afectate. Spitalele erau deja pline, fiind invadate de oameni, de altminteri sănătoși, care erau convinși că prezintau unul sau mai multe simptome. Începea să devină imposibil să li se ofere îngrijiri pacienților care suferă atacuri de cord sau crize de astm. Iar situația urma să se înrăutătească.

Edilii orașelor și localităților rurale din toată țara abia reușeau să găsească soluții pentru continuarea furnizării serviciilor esențiale, darămite să facă față mulțimii cadavrelor în cazul în care numărul morților ar fi ajuns și la jumătate din cifra prevăzută. Într-un cuvânt, erau *nepuțincioși*.

Pe măsură ce vor cădea victime virusului sau vor rămâne acasă pentru a-și proteja familiile, echipajele de primă intervenție se vor împuțina din ce în ce mai mult. În curând, dispeceratele 911 se vor închide. Vor urma apoi instalațiile de tratare a apei și centralele electrice. Spitalele, farmaciile și magazinele alimentare vor fi încetat de mult să mai funcționeze – cele mai multe dintre ele fiind jefuite și arse până în temelii. Vor domni haosul și anarhia.

Sigurele persoane care puteau spera să supraviețuiască erau cele care fuseseră cât de cât precaute și se pregătiseră dinainte. Dar chiar și aşa nu exista nicio garanție. Moartea și

coasa ei vor fi urmate de o altă forță la fel de devastatoare – cei care plănuiau să profite de haosul creat.

La un moment dat, două SUV-uri de culoare albastru cu alb ale Departamentului pentru Securitate Internă (Department of Homeland Security – DHS) și-au făcut brusc apariția de după colțul străzii, apropiindu-se în viteză de ei, cu girofărurile aprinse și sirenele urlând.

Harvath a tras tare de volan spre dreapta, încercând să se ferească din calea lor. Chiar și aşa a fost cât păcălit să fie lovit, însă vehiculele DHS au revenit pe banda lor.

Lara s-a întors în scaun când acestea au trecut în viteză pe lângă ei.

- Iisuse! exclamă ea. Ai văzut? Au fost cât pe aci să intre în noi.

Haosul se instalase în mod oficial.

El a dat să răspundă, însă telefonul mobil a început să-i sune.

- Bine, zise el, după ce ascultă vocea de la capătul celălalt.

Vom ajunge în zece minute.

După ce a închis, el a apăsat cu putere accelerația și i-a spus:

- Avionul tocmai a aterizat. Totul va fi pregătit până vom ajunge noi acolo.

În timp ce se apropiau de sectorul privat al aeroportului Reagan International, au zărit o mare de limuzine negre. Nu era singurul care știa că urma să se întâpte ceva. Cei care puteau să scape exact asta făceau sau cel puțin se străduiau în acel moment.

Deoarece nu dorea să rămână blocat în parcare, el a oprit pe marginea șoselei, aproape de intrare, și a sărit din mașină ca să ia bagajele Larei.

După ce a deschis ușa din spate a SUV-ului său, modelul Tahoe, a introdus codul la unul dintre sertarele TruckVault și l-a tras afară.

– Mi-am luat deja arma din dotare, zise Lara. Plus actele și muniție suplimentară.

Ea era mereu înarmată. El știa acest lucru. A scos o valijoară Pelican cu laturile tari și i-a întins-o.

– Pentru orice eventualitate, spuse el.

Lara a desfăcut încuietorile și a deschis capacul.

– Telefon prin satelit? întrebă ea.

Harvath a încuvînțat.

– Dacă lucrurile se vor înrăutăți, rețeaua de telefonie mobilă nu va rezista prea mult.

– Telefonul meu mobil va funcționa acolo?

– Când vei ieși din Anchorage, ar fi bine să-l închizi până vei ajunge la cabană. Nu există semnal acolo, dar poți suna folosind serviciul WiFi.

După ce a scos capacul bateriei, el i-a arătat unde lipise cu bandă adezivă numărul pentru telefonul prin satelit pe care-l ținea în rucsacul lui utilitar. Telefonul prin satelit era planul lor de rezervă în caz că vor cădea toate rețelele de comunicare.

Pe urmă a închis mașina, i-a luat bagajul și a însotit-o până la clădirea „Signature Flight Support“. Înăuntru era un haos total.

Familiile bogate îi zoreau pe cei din conducere să grăbească decolare avioanelor lor particulare. Peste tot erau munți de bagaje și, din câte auzea el, o mulțime de destinații diferite – Jackson Hole, Costa Rica, Eleuthera, Kauai –, fiecare reprezentând o a doua sau o a treia casă, unde aceștia sperau să poată scăpa de pericol.

Harvath l-a zărit pe copilotul lor, care a luat bagajul Larei și valijoara Pelican și i-a condus afară la avion.

Scot nu intenționa să prelungească prea mult momentul despărțirii. Voia să-i vadă sus, în aer, cât mai repede.

El a îmbrățișat-o și a sărutat-o. Părea detașat, distant. Mintea lui părăsise deja aeroportul. Se gândeau la misiunea grea care-l aștepta.

– Încă nu e prea târziu, zise ea.

Era, iar ea știa asta.

– Trebuie să pleci, spuse el, sărutând-o încă o dată înainte să-i dea drumul din brațe.

– Condu-mă până în avion.

Pe pistă era prea mult zgromot ca să-și audă telefonul sunând, însă simțea cum îi vibra în buzunar. L-a scos și a citit mesajul. Chiar trebuia să plece.

– Nu pot, se scuză el, sărutând-o pentru ultima oară. Anunță-mă când ajungi la destinație.

Zicând acestea, el s-a întors și a luat-o înspre clădirea „Signature Flight Support“.

* * *

De îndată ce a intrat în clădire, l-a sunat pe cel care îi trimisese mesajul.

– Ești sigur? întrebă el.

– Sută la sută, răspunse vocea.

– Cât timp mai am la dispoziție?

– Ar putea fi câteva ore. Ar putea fi câteva zile. Ce ai de gând să faci?

– Tu ce ai face în locul meu? întrebă Harvath.

– Mi-aș face ordine în viață, cu speranța că nu va durea prea tare.

CAPITOLUL I

PROVINCIA ITURI
REPUBLICA DEMOCRATĂ CONGO
CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE

Camionul greu înainta prin întunericul primelor ore ale dimineții. Ceața învăluia drumul mocirlos care străbătea jungla.

Scot Harvath și-a scos telefonul și a urmărit din nou înregistrarea video. De câte ori o văzuse deja? *De o sută de ori? De două sute de ori?*

Imaginiile se succedau vălurind și unele părți erau neclare. Se vedea cum o echipă în costume de protecție antichimică intra într-o clinică medicală mică. După câteva clipe, a zărit lumini și a auzit focuri de armă. Apoi nimic.

Înregistrarea fusese trimisă prin e-mail la CARE International, organizația caritabilă americană care ajutase la înființarea clinicii. Videoul ajunsese repede la fondatorul CARE, omul de afaceri și filantropul Ben Beaman.

În următoarele ore Beaman a încercat să ia legătura cu Clinica „Matumaini“ din estul Congoului. Nu i-a răspuns nimeni. Într-un final, a dat alarmă și a contactat-o pe cea mai sus-pusă persoană de la Departamentul de Stat pe care o cunoștea. Însă, având în vedere că la vremea respectivă nu existau americani în clinică, Departamentul de Stat nu a putut să facă prea multe. „Nu era misiunea lor“, după cum l-a informat cunoștința lui. Bărbatul s-a oferit să dea câteva telefoane în numele lui, dar l-a avertizat pe Beaman să nu își facă speranțe prea mari.

Pentru Beaman, CARE era ca o familie. Un atac asupra unui membru însemna un atac asupra tuturor. În opinia lui nu conta dacă era cineva din Kinshasa sau din Kansas City. În cazul în care cei de la Departamentul de Stat nu voiau să-l suștină, va trebui să ceară ajutor în altă parte.

Dar unde? Chiar dacă ar fi cunoscut pe cineva, FBI-ul și CIA-ul l-ar fi refuzat mai mult ca sigur. O clinică mică africană, situată în mijlocul pustietății, nu reprezenta „o misiune“ pentru nimeni. Trebuia să existe cineva care să-l poată ajuta.

Acest lucru l-a făcut să se gândească mai bine.

Când una dintre doctoritele lui fusese răpită de la spitalul CARE din Afganistan, un bărbat extrem de ingenios a fost angajat să meargă acolo și să o salveze. Acesta era genul de ajutor de care avea și el nevoie.

Beaman a dat câteva telefoane până să ajungă la Scot Harvath. Aceasta lucra pentru o agenție privată de informații, care nu își făcea publicitate. Nici nu era nevoie.

De-a lungul timpului, Carlton Group își desfășurase cea mai mare parte a activității prin intermediul unor contracte secrete încheiate cu Departamentul Apărării. Mai nou însă,

angajații agenției erau trimiși în mod repetat în operațiuni sub acoperire de către Casa Albă și de către Agenția Centrală de Informații.

Existase o perioadă mai grea când cei din Carlton Group fuseseră nevoiți să accepte orice fel de misiune, însă acest lucru ținea de domeniul trecutului în acele momente. Rareori mai acceptau misiuni private. Atunci când o făceau, trebuia să existe un motiv întemeiat.

Asemenea „Doctorilor Fără Frontiere“, CARE se duse în acolo unde puțini îndrăzneau să se ducă și unde și mai puțini își doreau să meargă. Din Mumbai și până în Mogadishu, înființaseră clinici în cele mai sărace regiuni din lumea a treia.

Voluntarii occidentali de la CARE nu numai că îi tratau pe localnici, ci ajutau și personalul medical local să își îmbunătățească abilitățile profesionale. Erau oameni buni care făceau fapte bune pentru cei care aveau nevoie disperată de ajutor. Această organizație nu era totuși străină de violență.

De-a lungul anilor, clinicile și personalul lor fuseseră victimele mai multor atacuri. Luaseră în serios problema securității, însă nu puteau face mai mult de-atât. Scopul lor era să își folosească resursele financiare pentru a ajuta cât mai mulți oameni. Aceasta era *misiunea lor*.

Existau planuri să deschidă alte două clinici în Congo, dar Beaman renunțase temporar la ele. Nu va face nicio mișcare până când nu va afla ce se întâmplase la Clinica „Matumaini“.

Dacă guvernul Statelor Unite nu agreea ideea de a utiliza ONG-uri în operațiuni sub acoperire, fondatorul agenției Carlton Group era de altă părere. Avusese deja câteva contracte, însă nimic nu se compara cu CARE. Acea misiune putea deveni de neprețuit dacă reușea să o obțină.

Și mai bine încă, Beaman se oferise să le plătească un bonus substanțial celor de la Carlton Group. Era o misiune periculoasă, iar Beaman cunoștea riscurile. El nu a emis decât o singură pretenție. Voia ca Scot Harvath să conducă operațiunea.

Numai că, încă de la început, au întâmpinat o problemă. Teoretic, Harvath nu era disponibil.

Lucrase într-un ritm amețitor și tocmai se întorsese dintr-o operațiune de infern din Siria. Acasă, totul rămăsese „în așteptare“, inclusiv relația în care era implicat.

Ea locuia în Boston, iar Harvath în afara Washingtonului, lângă Alexandria. Distanța îngreuna suficient de mult situația. Ceea ce făcea ca relația lor să fie aproape imposibilă era faptul că, de nenumărate ori, Harvath reprogramase întâlnirea cu ea sau plecase din țară fără să o anunțe deloc. Ea îl rugase să își treacă o săptămână în agenda, pe care să nu o mai poată schimba.

Harvath a ales o săptămână, apoi s-a dus la Reed Carlton și l-a convins să „pecetluiască“ data. Înțelegerea era încheiată.

Aveau să se bucure de culorile toamnei în New England. Ea aranjase ca să își poată lua liber de la lucru în aceeași săptămână. A închiriat cabana perfectă pe malul apei și l-a convins pe agentul imobiliar să comande două lăzi din vinul lor preferat. Urma să fie o mare surpriză.

Pe drum, se vor opri la magazinul ei favorit și vor cumpăra alimente. Vinul îi va aștepta deja acolo, la cabană, și nu vor mai fi nevoiți să plece ca să mai facă și alte cumpărături. Dormitorul matrimonial era prevăzut cu ferestre imense, prin care puteau admira peisajul de toamnă. Era exact ceea ce aveau nevoie.